

Začnu spořit už za rok nebo později. Ale z čeho?

Budovou se rozléhá vrzání dveří, dupot a netrpělivé přešlapování. Ranní úsvit odkrývá dlouho očekávaný den přinášející pocity euforie, ale i obavy. Poslední okamžiky ve škole provázejí obavy z neúspěchu při závěrečných zkouškách. Pokud se nám ale poštěstí, vstoupíme do světa dospělých. S končícím obdobím studia tak zahajujeme novou etapu života. Už nejsme závislí na kapesném od rodičů, stavíme se na vlastní nohy.

Dokončené vzdělání však nepřináší jistotu materiálního uspokojení. Úmorná a zpočátku bezvýsledná poptávka po práci nás mění na nenáročného zaměstnance. Zoufale přijímáme jakékoliv povolání. Každá koruna se hodí. Nezbyvá tedy, než se spokojit i s nízkým platovým ohodnocením. Finance nepřebývají. Podaří-li se nám něco ušetřit, jistě se najde vhodný způsob, jak to utratit. Jsou to přeci naše první vlastnoručně vydělané peníze!

Myšlenky týkající se spoření na důchod již od prvního zaměstnání nás nepřepadají. Užíváme si mládí a řešíme zcela odlišné starosti. Prolévá se námi cosi hřejivého, opravdová láska. Pocity, pro které stojí za to žít. Strávit romantickou dovolenou považujeme za správnou volbu pro vyprázdnění peněženky. V pevném přesvědčení, že svatbu máme jen jednou za život, využijeme své rezervní peníze. Se založením rodiny se objevují finanční trhliny. Ty nelze zacelit jinak než půjčkou. Spokojené bydlení si vybírá svou daň – stáváme se dlužníky.

Objevují se i výdaje za naše malé ratolesti. Batole vyrůstá a s jeho přibývajícimi lety šplhají náklady stále výš. Z dětí se stávají studenti a my jim nedokážeme nabídnout o moc víc, než naši hrdost. Investici do studia ale zvažujeme jako správnou volbu. Uskromňujeme se tedy a přispíváme jim.

Uplynulo půl století od doby, kdy jsme poprvé vykoukli na svět. Zdá se, jako by to bylo včera, kdy jsme si pročítali maturitní vysvědčení, odnášeli z porodnice nový rodinný přírůstek. Nyní zažíváme opět velmi šťastné okamžiky. Po tváři nám stékají slzy radosti a naplňuje nás pocit vítězství. Účastníme se totiž předávání dokumentů potvrzujících, že i náš potomek uspěl v náročném životní zkoušce. V rukou svíráme natištěno černé na bílém, že se mu uzavírají školní léta. Už není závislý na kapesném od rodičů, staví se na vlastní nohy.

Dopřejeme si tedy to, po čem dlouhá léta toužíme. Do důchodu zbývá už jen krátká chvíle a naše prasátko zeje prázdnotou. Obavám o spokojené stáří se tedy neubráníme. Z čeho vyžijeme? Zaopatří nás snad naši potomci? Bohužel. Doba je zlá. Každý z nás si oddechne, když zaplatí nezbytné výdaje za sebe. Plní naděje a optimismu tedy očekáváme, že se o nás postará stát. Jenže z čeho vzít a nekrást? Pracující lidé jsou rozhořčeni, když jejich peníze putují k ostatním. Odmítají žít ze svých daní starší generaci. Když však uvážíme, že i ti vydělávající lidé zestárnou, už jim nebude vadit, že pobírají penzi z roboty ostatních. Je to přeci spravedlivý systém.

Aneta Jirková, druhý ročník
První soukromé jazykové gymnázium v Hradci Králové